

Diari portanveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Els llops polítics

Els atacs insidiosos i de mala fe dels enemics de l'Esquerra convergeixen de manera suspecte contra l'Estatut que Catalunya té presentat a les Constituents: Monàrquics, dreta i centre, amb idèntics procediments infamants col·laboren en la campanya incivil d'anorrear la tasca feixuga que els veritables revolucionaris catalans s'han imposat, el corolari de la qual serà el ple reconeixement de les nostres llibertats col·lectives.

Però per ells en llur ideari polític ocupa una pla secundari el plet de la nostra terra; no s'aturen a meditar si el moment els és propici i sols un desmesurat afany de governar els guia a una acció conjunta de col·laboració amb els nostres enemics seculars, els quals es banyen en aigua de roses, en veure que a Catalunya, els homes d'uns partits que gosen dir-se catalanistes i republicans, els fan el joe amb notori detriment dels principis que aquests mateixos homes diuen defensar.

Però aquesta forma de bregar, d'un efectisme momentani, a no tardar molt ha de conduir-los a un fracàs sorollós les conseqüències del qual són fàcils de predir. Si anem a fer un estudi sucint de la psicologia de la massa podrem constatar, car la història en dóna exemples, que després d'un parèntesi de desorientació motivat per les campanyes personals aferrissades ve una reacció sensata de l'opinió, la qual rebutja amb la virilitat d'un gest noble als polítics que falsejant els principis que un dia oferiren al poble, en lloc d'anar pel camí ral busquen les sinuositats de la cruïlla per tal de convertir en realitat llurs personals ambicions.

I aquest serà l'INRI, la mort civil infamant a que l'opinió conscient condemnarà als partits i als seus homes, que no saberen comportar-se com devien i havien promès i que amb tòpics buits i males arts pretenien fer servir d'escambell al mateix poble, a fi d'abastar uns llocs i uns càrrecs pels quals venien maldant durant temps.

I aquests homes i partits per dissort de Catalunya abunden a casa nostra; no cal enumerar-los car de tots són prou coneguts. Idèntics

procediments empen uns i altres, si bé sembla que per per llur etiqueta o rètol, entre ells existeixi manifest antagonisme bàsic. No en feu cas; persegueixen una idèntica finalitat, si bé com a nous maquiavels, de cartró, naturalment, coneixen totes les disfresses, que ells en diuen tàctiques, per tal de presentar-se segons les circumstàncies. Cerquen en la sensibleria popular el punt flac per on poguer llençar l'insídia, i si alguna volta se'ls presenta ocasió d'enfrontar-se amb l'adversari que els invita a portar al circ noble de les idees llur

Actitud vacil·lant i contradictòria

Si diguéssim que no ens dol la posició de Marcellí Domingo enfront de l'Esquerra Republicana de Catalunya, ens enganyaríem i enganyaríem als altres. Ens dol perquè el creiem guanyat definitivament per la causa de Catalunya, i el veiem amb preocupacions espanyolistes que no tenen raó d'ésser en l'actual moment, sota el règim de la República, i a punt d'aprovar-se l'Estatut que, segons el propi Domingo, s'aprovarà, donant se, així, satisfacció a les legítimes aspiracions de Catalunya i, per tant, desapareguent tot recel entre els pobles ibèrics per als quals, sota el règim de llibertat i autonomia, s'inaugurà una nova era de pau i germanor.

Ens dol, també, perquè el creiem un home situat, francament, en una posició d'esquerra política, coincident en un tot amb l'ideal renovador de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marcellí Domingo, doncs, ens ha defraudat.

Hem vist com d'ençà del seu exaltament al poder tenia l'obsessió de l'ordre, i de la responsabilitat governamental enfront les inquietuds ciutadanes, predicant que ara era l'hora de les esquerres, però refrenant l'ímpetu d'aquestes fins al punt de denunciar-les com perturbadores, com en el cas de l'Esquerra Republicana de Catalunya. Marcellí Domingo, home d'esquerres, s'ha situat del costat de les

política, defugent l'encontre i com el gos de pagès llencen esgarips d'impotència.

L'Esquerra Republicana de Catalunya representa, avui per avui, l'antítesi d'aquesta política rastre i innoble. Quan els adversaris de centre i dreta pretenguin demanar-li comptes, com a única i definitiva contesta que els mostri l'història política dels seus homes l'executòria dels quals, honrada i plena de sacrificis per la causa de la llibertat i de Catalunya no deixen lloc a dubtes. I si això no els basta, puix els homes tots són falibles. Esquerra Republicana de Catalunya ofereix tothora els principis bàsics del partit, garantia ferma de llibertat i de justícia per l'avenir.

dretes, ja en l'incident Anguera de Sojo, del qual feu una apologia desmesurada, ja sostenint la posició equívoca denunciada.

En el que respecta al problema de Catalunya, la seva actitud ha estat igualment vacil·lant i contradictòria. A ell es deu el decret sobre l'ensenyament en català en les escoles, però a ell es deu també les seves reiterades crides a l'espanyolitat, a la col·laboració en el Govern de la República espanyola, com si algú la negués a Catalunya, amb tot i que s'aprovi l'Estatut, si més no per les facultats que resten al Poder Central, importantíssimes i no negligibles per al nostre país, tals com els tractats de comerç, o siguin, relacions internacionals de tota classe, amén d'altres serveis no menys importants que exigiran dels catalans l'exercici de la ciutadania espanyola i llur intervenció en les funcions de govern o legislatives de la República. A Marcellí Domingo també es deu, si bé l'apoi de l'Estatut, una manca de fe en certs moments, la vacil·lació que suposa la carta que en mal hora va dirigir al President de la Generalitat sobre la conveniència d'ajornar la presentació de l'Estatut a l'aprovació de les Constituents.

Aquestes actituds contradictòries i vacil·lants de Marcellí Domingo l'han col·locat en una situació política certament difícil, a Catalunya, almenys. I a la llarga, potser àdhuc, a Espanya, si es té en compte que

Als nostres amics de les comarques

No ens cansarem de dir i proclamar que en política, com en tot negoci humà, és precís jugar net. Que el jugar brut no condueix més que al propi descrèdit, en definitiva. Així volem dir que ens sembla que no juguen net els elements republicans de les nostres Comarques que pel sol fet de dir-s'ho, pretenen aglutinar totes les forces republicanes comarcals, organitzades sota una federació d'entitats amb un Comitè provincial.

Cridem l'atenció dels nostres amics de l'Esquerra Republicana de Catalunya, de totes les entitats d'esquerra republicana adherides al nostre partit, per a que no caiguin en el parany, al servei de persones i actuacions polítiques desviades o contràries del nostre partit.

No han de reconèixer els nostres amics, ni respondre a altra crida que les de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Precisament per als dies 23 i 24 de l'actual està convocat el Primer Congrés Nacional del nostre partit al que deuen acudir els representants de les entitats adherides per a contribuir a l'estructuració, orientació i organització del partit d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Acudiu, doncs, al Congrés del nostre Partit.

forma part d'un partit, el radical-socialista, francament esquerrista. Perquè a Catalunya, Marcellí Domingo, amb la seva posició, només ha vingut a favorir les dretes que són les úniques que alaben el seu gest, empenyades com estan en combatre Macià i l'Esquerra Republicana pel que tenen de forces renovadores, d'avanguardia. Així, únicament la premsa de dreta, inclosa la d'Acció Catalana, que també té aquesta tònica, és la que bombeja a Domingo en aquesta avinentesa, i això col·loca a Marcellí Domingo, com home d'esquerra, en una situació veritablement compromesa, políticament, davant les forces d'esquerra de Catalunya i àdhuc d'Espanya.